

62. møde

Torsdag den 13. maj 1982 kl. 10.00

Dagsorden:

1) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Fradrag for udgifter til bistand i skattesager) [af Anders Poulsen (V) m.fl.].
(Lovforslag nr. L 168).

2) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Ophævelse af privatforbrugsbeskatningen) [af Glistrup (FP) m.fl.].
(Lovforslag nr. L 182).

3) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af elektricitet [af Kalnæs (SF) m.fl.].
(Lovforslag nr. L 185).

4) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af borgerlig straffelov [af Wilhjem (VS) m.fl.].
(Lovforslag nr. L 192).

5) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om revision af sindssygeloven [af Bernhard Baunsgaard (RV) m.fl.].
(Beslutningsforslag nr. B 59).

6) Første behandling af:

Forslag til folketingsbeslutning om indvandrerens retsstilling [af Wilhjem (VS) m.fl.].
(Beslutningsforslag nr. B 81).

7) Forespørgsel til statsministeren:

Forespørgsel [om unges husbesættelser og voldshandlinger mod politiet] af Knud Lind (FP).
(Forespørgsel nr. F 13).

Meddelelser fra formanden:

Formanden:

Medlemmer af folketinget Wilhjem (VS), Steen Folke (VS), Anne Grete Holmsgård (VS), Tinning (VS) og Waldorff (VS) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om kandidatudvælgelse i overensstemmelse med valglovens ordlyd efter folketingsvalget den 8. december 1981.

(Beslutningsforslag nr. B 83).

Landbrugs- og fiskeriudvalget har afgivet betænkning over:

Forslag til lov om ændring af lov om jagen. (Beskyttelse af vildt, administrative ændringer m.v.). (Lovforslag nr. L 10).

Eksemplarer er omdelt.

Skriftlig fremsættelse af forslag:

Wilhjem (VS):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om kandidatudvælgelse i overensstemmelse med valglovens ordlyd efter folketingsvalget den 8. december 1981.

(Beslutningsforslag nr. B 83).

Jeg skal i øvrigt henvise til beslutningsfor­slagets tekst og de ledsagende bemærkninger.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Fradrag for udgifter til bistand i skattesager). [Af Anders Poulsen (V) m.fl.].
(Lovforslag nr. L 168. Fremsat 30/3 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Lykkesøft):

Det foreliggende lovforslag har været fremsat flere gange af venstre, senest i efteråret 1981, og går ud på, at udgifter til bistand

[Ministeren for skatter og afgifter]

i skattesager skal kunne fratrækkes ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Det er formentlig salærer og honorarer til advokater og revisorer, som forslagsstillerne især har tænkt sig at få gjort fradragsberettiget på selvangivelsen.

I bemærkningerne til lovforslaget citeres ligesom tidligere store uddrag af ombudsmandens redegørelse for spørgsmålet. Meget kortfattet kan problemet ridses således op.

Før afskaffelsen af skattefradragets retten kunne udgifter til advokat- og revisorbistand i skattesager anses som en omkostning, der kunne afholdes for at erhverve og sikre indtægten. Når skattetilsvaret kan fradrages ved indkomstopgørelsen, bliver den fremtidige skattepligtige indkomst afhængig af det foregående års skattetilsvær, og på denne meget formelle begrundelse hvilede en praksis for skattefradragets rets afskaffelse. I konsekvens af ophævelsen af fradragets retten for skatter nægtede administrationen at give fradrag for de pågældende udgifter ved skattesager; det tiltrådtes af landsskatteretten og er jo i øvrigt også konsekvent i forhold til, at man heller ikke har fradragets ret for udgifter ved andre sager, som borgerne fører mod det offentlige om forskellige ting.

Ombudsmanden finder, at den ændring, der skete i retstilstanden, muligvis er meget spinkelt begrundet, og efter hans opfattelse er det ikke udelukket at fortolke statsskatte-lovens § 6, stk. 1, litra a, således, at der er fradragets ret for de omtalte udgifter. Man må vist sige om ombudsmandens betragtninger, at det forekommer påfaldende, at spørgsmålet ikke har været påkendt ved domstolene i næsten 10 år – de 10 år, hvor landsskatterettens praksis har været gældende – og spørgsmålet først nu er indbragt for domstolene, hvor vi så vil få en fortolkning.

I bemærkningerne til lovforslaget henvises også til betænkningen fra udvalget om en eventuel styrkelse af lovfortolkningen inden for skatteadministrationen. Efter forslagsstillerens opfattelse skulle betænkningen bekræfte et behov for indførelse af fradragets ret for udgifter til bistand i skattesager.

En sådan udlægning af betænkningen kan jeg ikke se der er belæg for, men lad mig straks sige, at regeringen ligesom tidligere ikke kan gå ind for en ordning som her foreslået. Det er forslagsstillerne bekendt, at regeringens målsætning er et forenklet og mere

overskueligt skattesystem gennem sanering af fradrag, og også af den grund går et forslag som dette på tværs af regeringens opfattelse.

Vores målsætning ligger på linje med den opfattelse, der kommer til udtryk i betænkningen om en eventuel styrkelse af lovfortolkningen inden for skatteadministrationen. Her finder udvalget nemlig, at de bedste muligheder for at styrke retssikkerheden på skatteområdet ligger i en forenkling og tydeliggørelse af de gældende skatteregler. Det er således interessant at notere sig, at nye fradragets regler, herunder den fradragets ret, som venstre her ønsker indført, ikke blot går på tværs af regeringens målsætning, men også imod de intentioner, der kommer til udtryk i betænkningen fra det såkaldte retssikkerhedsudvalg.

Noget andet er, at adgangen til offentlig retshjælp og til fri proces i væsentlig grad råder bod på det problem, som venstres forslag tilsigter at løse. De seneste ændringer i reglerne herom har ført til en yderligere og efter min mening rimelig nedbringelse af borgernes omkostninger, bl.a. i forbindelse med sager mod det offentlige og herunder altså også skattesager.

Regeringen kan altså, som jeg allerede har tilkendegivet, ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Erenbjerg (S):

Det foreliggende lovforslag er et forslag fra venstres genbrugsafdeling, som folketinget flere gange tidligere har behandlet, og jeg skal på vegne af socialdemokratiet afvise det, som vi har gjort det de tidligere gange.

Vi er af den opfattelse, at udgangspunktet for venstres stillingtagen er forkert. Man vil prøve at lappe på nogle skader, som, indrømmet, et kompliceret skattesystem kan medføre. Men langt mere fornuftigt ville det jo være, om venstre virkelig ville se den reelle problematik i øjnene og medvirke til en konstruktiv løsning gennem en forenkling af hele vort skattesystem, en forenkling, der først og fremmest skulle gå på en fradragssanering, hvorved selvangivelsen og skatteansættelsen kunne forenkles ganske betydeligt.

Men grunden til vort til tider komplicerede skattesystem skal jo netop findes i alle disse forskellige former for fradrag for dit og henlæggelser til dat, og her har venstre absolut ikke holdt sig tilbage. Alene i folketings-

[Erenbjerg]

året 1981-82 har venstre stillet forslag om at yde fradrag og tilskud på i alt 7,4 mia kr. uden for øvrigt at anvise, hvor midlerne skulle komme fra. Yderligere fradrag vil betyde yderligere komplicering og yderligere behov for sagkyndig bistand. Det ville være klogere og mere konstruktivt at angribe ondet ved ondets rod i stedet for at reparere.

Når dertil skal lægges, at fradrag i den skattepligtige indtægt har nogle helt uretfærdige virkninger med størst gevinst for de største indtægter, er den socialdemokratiske gruppes indstilling, at dette lovforslag skal afvises endnu en gang.

Gammelgaard (KF):

Det konservative folkeparti er positivt indstillet over for det foreliggende forslag.

Ved en administrativ afgørelse blev det statueret, at fradragsretten for bistandsudgifterne, som det hedder, skulle bortfalde sammen med ophævelsen af fradragsretten for personlige skatter. Ombudsmanden har imidlertid sagt, at det forekommer ham at være med tvivlsom berettigelse, at denne administrative afgørelse blev truffet.

Ombudsmanden har også udtalt på linje med bl.a. advokatsamfundet, at det indebærer visse klare betænkeligheder ud fra retssikkerhedshensyn, at man ikke har denne fradragsret. Det kan motivere en tilbageholdenhed over for at rejse begrundede sager, og det kan medføre reelt tab ved at føre en sag, selv om denne vindes, siger ombudsmanden.

Det er i øvrigt interessant at mærke sig, at statskattedirektoratet, som det også fremgår af forslaget bemærkninger, i en udtalelse har sagt, at man intet finder at indvende mod den foreslåede fradragsret, og man anfører, at fradragsretten vil indebære en administrativ lettelse, fordi ligningsmyndighederne så undgår at foretage et skøn mellem en fradragsberettiget og en ikke-fradragsberettiget andel af bistandsudgifterne. Man siger ligeledes fra statskattedirektoratets side, at fradragsrettens indførelse i højere grad end den nuværende retstilstand vil være egnet til at sidestille lønmodtagere og selvstændige erhvervsdrivende for så vidt angår fradrag for bistandsudgifter.

Hvis man ser på antallet af retssager inden for skatteområdet i 1979 og 1980, er der anlagt 245 retssager, som blev afsluttet i disse to år. Af disse 245 er de 232 anlagt af skatte-

ydere og de 13 af ministeriet for skatter og afgifter, men i knap halvdelen af disse retssager er domstolene nået til det resultat, at skatteyderen har ret og skal have sin ansatte indkomst reduceret. Betænkningen fra udvalget om retssikkerheden i skattesystemet understreger, at erfaringen viser, at retssagerne hyppigt bringer faktiske oplysninger frem, der var ukendte under den administrative behandling af sagerne, og at vidneudsagn spiller en væsentlig rolle for domstolens afgørelser i skatteydernes sager mod ministeriet for skatter og afgifter.

Det synes jeg er interessante oplysninger at få med, når man skal vurdere det foreliggende forslag, for det er jo således, at selv om en skatteyder vinder en sag ved domstolene, får han ikke dækket sine udgifter hertil, og det gør han heller ikke, hr. minister, selv om han kommer ind under ordningen med offentlig retshjælp og fri proces.

Spørgsmålet er jo, som jeg også nævnte indledningsvis, om det overhovedet er med rette, at man administrativt har afskaffet fradragsretten for bistandsudgifter i skattesager. Der føres i øjeblikket en retssag herom, og det bliver meget interessant at se udfaldet af denne.

Afslutningsvis vil jeg gerne sige, at vi i udvalget vil se nærmere på den konkrete udformning af det foreliggende forslag. Spørgsmålet er, om det er for bredt formuleret, når det hedder: »Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan fradrages udgifter, som den skattepligtige har afholdt til bistand i skattesager.« Vi vil gerne se på, om det er første gang, sagen bliver behandlet ved ligningskommissionen, eller det først er, når der klages, at fradragsretten skal gælde. Er det, når den kommer for skatteråd eller landskatteret, eller gælder det kun de omkostninger, der er forbundet med, at man fører sin skattesag videre ved de ordinære domstole? Det vil vi gerne diskutere nærmere i udvalget, men vi er generelt positivt indstillet over for det foreliggende lovforslag.

Rahbæk Møller (SF):

Det er jo en sag, vi har behandlet før, og ligesom ved tidligere lejligheder må vi afvise lovforslaget. Vi vil ikke afvise, at der er behov for at gøre det billigere for folk at føre retssager for at opnå deres ret, men vi vil

[Rahbæk Møller]

afvise et forslag, der vil give mest statsstøtte til dem, der tjener mest, og som yderligere vil komplicere skattesystemet.

Ove Jensen (FP):

Forslaget fra venstre om fradrag for udgifter til bistand i skattesager er jo en gammel kending, som vi har behandlet mange gange tidligere, og jeg skal derfor nøjes med at henvise til, hvad vi har sagt ved tidligere behandlinger af tilsvarende lovforslag.

Bollmann (CD):

Jeg kan også henvise til, hvad vi har sagt ved tidligere lejligheder. Vi er fortsat positive og vil gerne se på, om det er den rigtige udformning, lovforslaget her har fået.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Som ved tidligere behandlinger af lovforslaget: nej. Men jeg synes, det er rimeligt, at vi får en praksis gennemført, hvorefter man ikke får fradragsret, men erstatning for de udgifter, man har haft ved at føre skattesager ved domstolene, når der har været rimelig grund til det.

Arne Bjerregaard (KrF):

Lad mig først sige, når socialdemokraterne nok en gang fremfører, at det, man skal have, er ændringer i skattelovgivningen med hensyn til fradragsret osv., at det har man sagt nu ikke for 117., men for 118. gang og i alt fald så længe jeg har været herinde, og det bliver jo snart ni år, men man har ikke fået ændret en tøddel derved endnu. Derfor er man nødt til at lave lovgivning efter de regler, der er i skattelovgivningen i dag, og da er der altså fradragsret for en væsentlig række ting.

Der er bl.a. fradragsret for det, som er omkostninger ved at erhverve sin indtægt, og vi kan jo sige i dette tilfælde, hvor man over for myndighederne skal præcisere, at man har ret, at det kan man ikke længere med det udviklede skattesystem, vi har, uden bistand udefra. I alt fald kan kun de færreste, hvis ikke skatteskemaet er helt stringent og man kun har en lønindtægt, ingen væsentlige fradrag osv., for så kan enhver jo nok udfylde det. Men for mange kan der være mangfoldige problemer. Hvorledes skal vi nu opføre det? Og hvorledes vil vi blive behandlet, hvis vi opfører det på den måde? Hvilke fra-

dragsmuligheder har vi? Hvilke udnyttelsesmuligheder er der i lovgivningen, som vi har overset? Alt det er man nødt til at have bistand til. Hvis man glemmer noget, har man – som det vist blev sagt i går – fra myndighedernes side en ekspertise, der siger: hov hov, det må du skam ikke, kære skatteyder! Det, man har glemt at udnytte, påpeges derimod sjældent, for det er jo ikke altid, man ved det. Det afhænger i alt fald af venskabet med skatteadministrationen, om man har mulighed for at blive ringet op om, at der er visse ting, man har glemt osv.

Det kan ikke være rimeligt, at nogle skal føle sig usikre, og det kan ikke være rimeligt, at man mangfoldige gange må have en udgift til bistand for at få ret i noget, som man har påstået var rigtigt, som man mente skulle med på selvangivelsen, hvorved man fik en bestemt indkomst, og hvor så ligningsmyndighederne siger noget andet, så man må kæmpe for at få sin ret. Og fik man så sin ret – og vi har alle sammen eksempler på, at der er ofret 5.000, 6.000, 7.000, 8.000 kr. for at få ret – svarede beløbet, man sparede, til omkostningerne, eller det var mindre end omkostningerne, så det var en tvivlsom sag at føre rent økonomisk. Derfor er der mange, der opgiver, og så er jeg nødt til at sige med nogle, at så er det så som så med retstilstanden.

Jeg er enig i, at det bedste var, at vi forenkledede skattesystemet, og det har jeg ønsket at være med til i 8–9 år, men vi er ikke kommet et skridt videre. Ministerens nye forslag, som vi sandsynligvis vil støtte, fordi der er noget positivt i dem om ligestilling, gør det hele endnu mere indviklet, giver endnu flere problemer, som gør, at det er yderligere påkrævet med bistand, og så er man altså nødt til at sige, at så længe vi opretholder systemet, må det være rimeligt, at de, som ikke har de samme muligheder som visse andre, har lov til at fratække de udgifter, som er forudsætningen for, at de kan få en retfærdig ligning og en retfærdig betaling i forhold til deres indkomst.

Vi er altså nødt til i den situation, vi har nu, hvor systemet er indviklet og vi stadig væk opretholder fradragsretten, at sige: for det, som er forudsætningen for, at man selv kan få en retfærdig ligning, må man have mulighed for fradrag. Derfor vil vi gå ind i

[Arne Bjerregaard]

et konstruktivt udvalgsarbejde om nærværende lovforslag.

Anders Poulsen (V):

Jeg vil først takke de ordførere, der har været positive over for det fremsatte lovforslag, og så vil jeg sige, at jeg skal ikke gøre nogen lang historie ud af dette, for vi havde jo lejlighed til at drøfte mange af disse forhold i tirsdags.

Men jeg synes nok, at ministeren slipper en smule let om ved det, når han siger, at der jo i virkeligheden ikke er belæg i den retssikkerhedsbetænkning, der er kommet, for at indføre fradragsret for disse bistandsomkostninger. Jeg forstod ministerens synspunkt sådan, at han end ikke mente, der var belæg for at indføre omkostningsdækning for disse udgifter i forbindelse med sager. Jo, jeg synes netop, der i høj grad er belæg i retssikkerhedsbetænkningen for, at vi gør noget ved dette. Det meget store antal sager, som efterhånden går til domstolene, er jo et klart og tydeligt bevis på, at der er mennesker, der trykkes ned i systemet – det har nogle af de tidligere ordførere allerede været inde på, så det skal jeg ikke gentage.

Jeg vil dog godt sige, at retssikkerhedsbetænkningen egentlig også efter min bedømmelse giver belæg for, at der er en masse mennesker, der undlader at klage, undlader at gøre brug af den rekursmulighed, de har, endda i den administrative del af skattesystemet, netop på grund af manglende fradragsret for disse omkostninger, og det er i retssikkerhedsmæssig henseende særdeles betænkeligt.

Ministeren talte om, at det bedste middel mod den slags ting var at tydeliggøre skatte-lovene. Det er jeg naturligvis ikke uenig i, men jeg må så meget stiltødt have lov til at minde ministeren om f.eks. aktieavancebeskatningsloven. Ved gennemførelsen af den indrømmede ministeren, at den var umulig at administrere, og for få dage siden kom ministeren her til folketinget og sagde: jeg kan desværre ikke nå at ændre på disse meget komplicerede regler på dette område. Jeg ved godt, de er ikke til hverken at administrere eller at leve med for de pågældende skatteborgere.

Jeg kunne også henvise til de nys gennemførte afskrivningsregler, som trækker en masse yderligere komplikationer i halen på sig,

og jeg kunne henvise til det, der endnu ikke er vedtaget ved tredje behandling, ægtefællebeskatningen, hvor vi endda har fra ministeren selv, at der skal ansættes et ganske betydeligt antal flere mennesker for overhovedet at få administreret dette. Jeg synes derfor, det er mærkeligt, at ministeren går på talerstolen og siger, at der er behov for en tydeliggørelse af dette, og at det er det bedste retssikkerhedsværn, når ministeren tilsyneladende slet ikke gør forsøg på at efterleve det, han selv siger.

Det allermest fundamentale på dette område er jo i virkeligheden dækning for de udgifter, der er forbundet med at forsøge på at få sin ret. I venstre så vi såmænd gerne, at det blev udvidet til at omfatte alle arter af sager, som den enkelte borger måtte føre mod det offentlige, men for at afgrænse tingene har vi altså i første omgang vedtaget kun at fremsætte dette forslag, og jeg må sige, at jeg er egentlig skuffet over, at ministeren ikke lidt mere konstruktivt vil gå ind i en diskussion om det på den ene eller den anden måde.

Hr. Arne Bjerregaard nævnte, at han havde været i folketinget nu i ca. 10 år, og at man vist i alle disse år havde talt om en eller anden form for omkostningsdækning, f.eks. refusion af omkostningerne. Jeg har kun været her i folketinget siden 1979, men jeg kan bekræfte, at i den tid har man, hver gang disse ting har været på tale, sagt: ja men det må vi klare på den anden måde; der må gives refusion på den ene eller den anden facon for disse omkostninger.

Hr. Bernhard Baunsgaard var også nu inde på, at det rigtige ville være en eller anden form for erstatning. Det er en tom påstand, der bliver gentaget gang på gang. Der ligger ingen som helst realiteter bag denne påstand, og jeg vil godt sige, at det er egentlig skuffende, 2 dage efter at vi har haft en forholdsvis stor debat om retssikkerheden netop på skatteområdet, igen at blive præsenteret for denne tomme påstand.

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det var ordføreren for forslagsstillerne, der sagde, at vores stilling var skuffende, for der blev jo ingen realiteter ud af det. Nej, så længe venstre fastholder sit fuldkommen ure-

[Bernhard Baunsgaard]

alistiske standpunkt, at de folk, der har bedst råd, skal have 70 pct.s erstatning, hvis de fører en sag om deres skat, mens de, der har mindst råd, skal have 40 pct.s erstatning, kan vi ikke få samlet et flertal for, at der skal ydes erstatning. Skift standpunkt, sådan at der bliver erstatning i lige mål til både rig og fattig!

(Kort bemærkning).

Anders Poulsen (V):

Må jeg så spørge hr. Bernhard Baunsgaard, om han vil give mig et konkret svar på, om det radikale venstre ville være med til at gennemføre fradrag på den måde, at fradraget var ens, eksempelvis 50 pct.?

(Kort bemærkning).

Bernhard Baunsgaard (RV):

Er det svært at forstå, at jeg ikke synes, 50 pct. er nok, hvis man har haft en god grund til at føre en sag? Som jeg sagde i mit første indlæg, bør der ydes erstatning for de omkostninger, man har haft, når der har været god grund til at føre en sag mod skattemyndighederne. Tag det standpunkt, så er der jo et flertal – hvis man da kan overtale de øvrige borgerlige partier til det.

(Kort bemærkning).

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg er da glad for at høre, at hr. Bernhard Baunsgaard – for sådan forstår jeg det – vil være med til at yde fuld erstatning i de sager, som er rimelige. Der bliver selvfølgelig nogle afgrænsningsproblemer, for hvad er rimeligt, og hvad er ikke rimeligt? Men i første omgang må det i alt fald være alle disse sager, som vedkommende vinder, man kan få fuld erstatning for, så dér kan vi da i alt fald begynde, og så kan vi se, hvor vi kan trække en rimelighedsgrænse. Jeg vil så håbe, at de andre vil være med til den måde at løse problemet på.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af:

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Ophævelse af privatforbrugsbeskatningen).

[Af Glistrup (FP) m.fl.].

(Lovforslag nr. L 182. Fremsat 16/4 82).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Forhandling

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Da vi for ganske få dage siden havde en diskussion om et regeringsforslag, der går ud på at forhøje beløbsgrænsen, har jeg også for nylig haft lejlighed til at præcisere, hvorfor jeg ikke mener det vil være hensigtsmæssigt helt at fjerne bestemmelsen om privatforbrugsansættelse i ligningslovens § 28.

Bakholt (S):

Ja, vi havde jo i onsdags i sidste uge lejlighed til at diskutere ligningslovens § 28, fordi regeringen havde fremsat et forslag om at forhøje beløbsgrænsen.

Forslaget ligger nu i udvalg, og vi skal afgive betænkning i morgen. Det siger sig selv, at når vi har fremsat et sådant forslag, så ønsker vi ikke at være med til at fjerne ligningslovens § 28, og vi går imod forslaget.

Hagen Hagensen (KF):

Vi har ikke lod og del i, at man i sin tid indførte § 28 i den form, den havde og senere har fået, idet vi undlod at stemme med en forklaring om, at vi fandt, at der egentlig ikke var behov for at have en sådan bestemmelse, selv om den – det skal også siges – under gangen her i tinget blev forbedret gennem en række ændringsforslag.

Nu vel, forholdet er det, at fremskridtspartiet her har fremsat forslag om, at bestemmelsen ophæves, og det kan vi sådan set gå ind for, allerede af den grund, at den er blevet brugt så uensartet landet over, at det simpelt hen må siges, at der ikke har været lighed i anvendelsen af denne lovbestemmel-